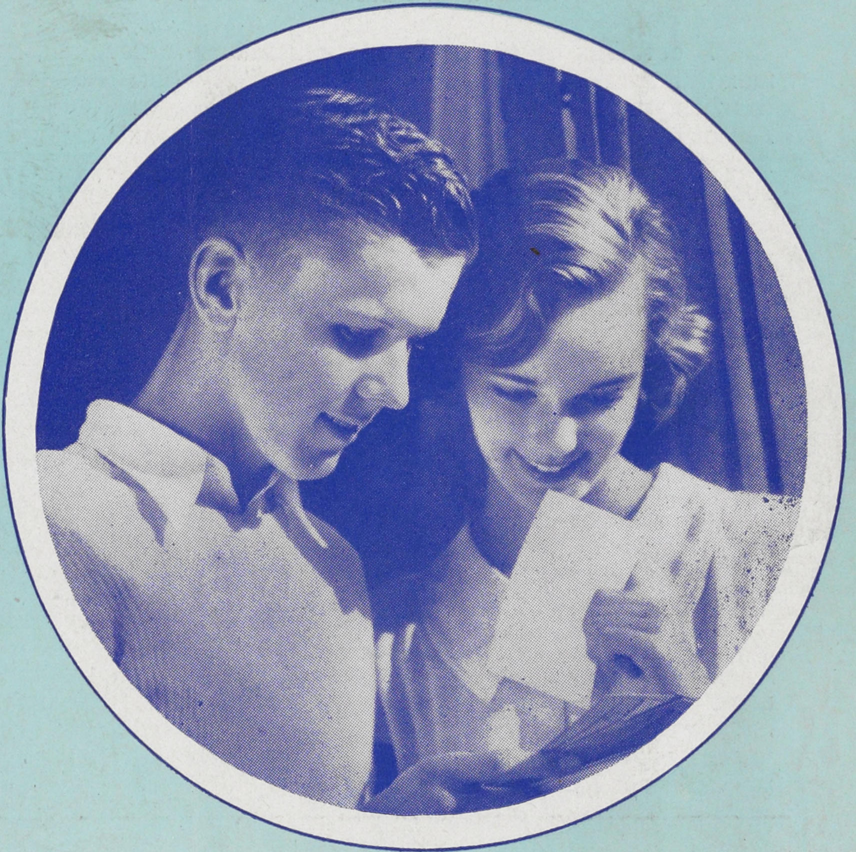
Ukrainian Catholic Youth Organization

ЮНАЦТВО

YOUTH

Травень --- 1947 --- May

Рік III., ч. 5. — Vol. III., No. 5

ЮНАЦТВО — Домініяльний орган Українського Католицького Юнацтва.

Виходить раз у місяць.
Річна передплата $1.00.

Адреса Редакції:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton

Адреса Управи:
YOUTH, 8317 - 105th Street, Edmonton, Alberta.

YOUTH — Official Organ of the Ukrainian Catholic Youth in Canada.

Published monthly.
Subscription $1.00 per year.

Address of Editor:
YOUTH, 9648 - 108th Ave., Edmonton.

Address of Manager:
YOUTH, 8317 - 105th Street, Edmonton, Alberta.

Authorized as second-class mail, Post Office Department, Ottawa.

ВАЖНА СПРАВА

В останніх часах, можемо з приємністю ствердити, певне число наших Вп. Читачів виявили значно краще зрозуміння свого обовязку зглядом свого журналу "Юнацтво". Багато з них не тільки вирівнали свої залеглости та прислали цілорічну передплату, але ще приєднали кілька нових передплатників. Ми вдячні їм за це й надіємося, що й надальше вони будуть нас піддержувати своєю поміччю.

Та крім цих обовязкових передплатників є ще деяка скількість таких, що чомусь глухі на наші численні заклики. Вони не почуваються до обовязку платити за часопис. Виглядає, що хочуть його діставати задармо. Хочуть мати щось за ніщо. Вони певно не розуміють, що видавання часопису коштує, а всі приходи часопису походять майже виключно з передплат. Звертаємо їм увагу на цю важну справу. Хто далі буде це легковажити, то ми будемо змушені зчеркнути його імя з нашої лісти, а про довг мусимо хіба забути.

Щоб наші читачі знали точно коли їм виходить їхня передплата, ми завдаємо собі більше труду та виписуємо коло адреси дату, з котрою кінчиться передплата читача. Хто мимо цего дальше буде задовжений, нехай не здивується, коли слідуючого місяця часопису не одержить. Та ми віримо, що ми не будемо змушені робити комубудь з наших читачів такої неприємности. Тому з повною надією ждемо на ваше діло.

* * * * * * * *

Також даємо до відома всім нашим читачам, що почавши від першого травня, кожний, що приєднає 5 нових передплат для цего часопису, того передплата буде продовжена на цілий рік. Це значить, що через один рік той буде діставати цей часопис даром. Так можете помогти і собі і нам.

Українське Католицьке Юнацтво

читає тільки

Добру Пресу

і поширює

ЮНАЦТВО!

Будьте Нам Приятелями

а не

ВОРОГАМИ!

НЕ ЗВОЛІКАЙТЕ З ПРИСИЛКОЮ ПЕРЕДПЛАТИ!

ЮНАЦТВО
YOUTH

Рік III. Число 5. Едмонтон, Алберта. Травень, 1947.

О Маріє, Мати Божа, молися за нами.

ПО ДВОХ РОКАХ

Цего місяця минуло вже два роки від хвилі, коли Юнацтво перший раз появилось на світ під назвою "Наша Будучність". Було воно тоді ще тільки органом УКЮ Алберти. Наша молодь різно його зустріла. Одні радісно принимали і тішилися, що вже й молодь діждалася власного часопису. Другі, з нерозваги чи нехітті, відкидали його від себе. Однак поволі цей часопис взростав, громадка читачів збільшалася і чимраз більше число прихильників та читачів зголошувалось. Але тяжкий був це ріст. Нераз здавалось, що під нами не ґрунт, а твердий камінь. . . Хоч воно ще й тепер не є багато краще, то коли згадати перші хвилини, треба дивуватися, що зерно не зівяло, а сівачі не опустили своїх рук. На це згадуємо ті тяжкі часи, щоб себе і других підбадьорити, надати більшої відваги та віри в наше діло.

Найбільше дається нам відчути байдужність великого числа молоді, котра повинна нам найбільше помагати та цікавитися працею, яку для неї покладаємо. А байдужих до цеї великої справи є найбільше. Наші просьби, заохоти і благання нераз зовсім без успіху. Тому ми звертаємося тепер до всіх наших щирих приятелів, котрим добро молоді справді лежить на серці, щоб вони нам помогли у тій борбі з байдужністю многих. Сотки і сотки нашої молоді ще не пробудились і багато з тих, що мали б нині стояти на провідних місцях, збайдужніли до крайности. Тому кличемо до вас: усвідоміть собі велику вашу відповідальність і подайте нам свої руки до спільної праці і боротьби.

* * * * * * * *

За ті два роки ми одержали дуже много листів у справі цеї ґазетки молоді. Листи майже виключно похвалюючого змісту. Однак багато з наших читачів безнастанно домагаються, щоб ми Юнацтво не тільки побільшили, але й частіше видавали. Справді гарна думка. І ми вже не від нині над цим думаємо, але щож? Це не від нас залежить. Це залежить від вас — читачів — і від молоді по цілій Канаді. Дайте нам змогу, а ми дамо вам те, чого бажаєте. Ви знаєте, що видавати часопис багато коштує. А деж ми одержимо фонди на це, як не від вас? Нехай кожний теперішний передплатник приєднає нам тільки одного нового, так ручимо вам, що дамо вам цю ґазетку або два рази місячно або два рази більшу як тепер. Сповніть наше бажання, а ми дуже радо сповнимо ваше.

Інші кажуть нам, що Юнацтво не є популярне, бо містить замало знимок і замало веселого матеріялу, а забагато поважного. Юнацтво, кажуть, за трудне для молоді. Це є знана правда, що нинішні люди волють легку лєктуру. Але з того не виходить, що легка лєктура є найліпша. Що до нас, то ми держимося засади, що звучить: тільки з трудом добуте має вартість. Не жалуємо труду, щоб вам дати поважний матеріял, якого деінде не знайдете, а від вас вимагаємо трошки труду для вашого власного добра. Зрештою видавати часопис дуже популярно також поносить великі кошта. Дамо вам популярну ґазетку, а ви покрийте ті кошта, добре? Наразі наші фонди походять майже виключно з передплат, а цих знова є замало, щоб ми могли позволити собі на більші видатки. Поможіть нам, а ми краще послужимо вам.

Ще інші кажуть, що в Юнацтві забагато пишеться в українській мові, ми від самого початку видавання цеї ґазетки до тепер старалися давати

(Продовження на стороні 6-тій)

MOTHER'S DAY

Origin and Significance

The origin of Mother's Day was in the city of Philadelphia in the year of 1907. The beautiful spring month of May was chosen and indeed a better choice could not have been made. Miss Anna M. Jarvis thought it would be a good idea for sons and daughters to honour the mothers of the country. She arranged for a special church service and asked everyone to wear a white carnation. The next year many such services were held, the second Sunday in May being agreed upon as a suitable date. Soon in every State in the United States, in Canada, Mexico, South America, Africa, China, Japan and elsewhere, the idea had taken hold of the fancy of the people.

When Mother's Day was first celebrated, florists tried to establish the white carnation as the emblem and mother's gift on that day. But they found that many wanted something more colourful. They could not supply the demand for the white carnations, so these were worn by those who had lost their mothers, while others wore colours.

The custom of holding a festival in honour of Motherhood is not new. The ancient Greeks honored Cybele, mother of gods. It was also introduced into Rome and celebrated on the Ides of March, which fell on the 15th.

"Honour thy Mother"

From the above you may see that the idea of honoring mothers is a magnificent one but present day celebrations of this occasion have become greatly commercialized. The world at large is a materialistic one.

How many of us are in the position of disobeying the fourth commandment "Honour thy mother?" On this great day every living son and daughter should send his or her prayer to God so that He may bestow on your dear Mother His blessing. This occasion gives us an opportunity to think over the times our mothers have sacrificed for our benefit.

To those of you whose mothers are not living, how many times have you said prayers for the repose of their souls? How many Mass intentions have you offered? Remember that your beloved mother spent many a sleepless night. Do not forget to do your share. What is a home without a mother? Many of us realize this when our mothers have passed away from this earth.

It is not so much the gift that may be given to your mother but the token of appreciation by a son or daughter that makes your dear mother feel very happy on this solemn occasion. Let us try to be loyal sons and daughters in a world that is greatly materialistic. Show our love to our dear Mother by paying her a visit and spending a happy day with her.

Devotion to Our Heavenly Mother

And then we have also a heavenly mother — for May, as we know, is the month of Mary the queenly one. Lofty indeed is the position of this immaculate Virgin in the eternal scheme of things. And since God has so honored her, we can scarcely be backward in doing the same. Perhaps the best way to honor her is that of imitating her outstanding virtues and cultivating a sincere and childish devotion to her. Let her soothing name always find place in our prayers as we sally forth on the dangerous journey of our life. She is always a very gentle and kindly Mother who will never turn away from anyone who really loves her.

John M. Kozoriz, B.Sc.
Dominion UCY President.

Будь Справжним Молодцем

Такого уникай!

Одного погідного дня в Парижі відбувалась надзвичайна подія. Під звук музичної банди ішло походом головною вулицею міста величаве військо. На самому переді, в окруженні найвищих генералів гордо ступав головний вожд — Наполеон. Його стать і рухи зраджували велику амбітність, що розгніздилась була у його серці. Один погляд на него вистарчав, щоб відгадати його найбільш скриті думки: я найбільший ґеній; найбільша повага в краю; перед мною вяне вся слава найславніших; я найліпший, наймудріший і найсильніший зі всіх. Такі думки були запанували в серці гордого Наполеона. Однак дивна річ сталася. Він, що хотів прославити по цілім світі своє імя, зробити його безсмертним в історії світа, стягнув для себе найбільшу погорду у людей. Жадної іншої людини історія не згадує з більшою погордою як Наполеона. А чому? Тільки тому, що він поставив собі за ціль свого життя себе самого — свою славу, імя та вигоду.

Такого наслідуй!

В тих самих часах жив у Франції чоловік противного покрою. Ним був св. Іван Віанней. Ця людина, хоч малих здібностей і слабкого здоровля, поставила за ціль свого життя щось вищого і кращого. Він бажав за час свого життя зробити щось доброго для людей, для загалу, не зважаючи на це, чи це принесе йому особисту славу і похвалу від людей чи ні. Почувши в собі поклик до життя священичого, він охотно робив все, щоб його осягнути. Мусів поконувати надзвичайно великі труднощі. Однак по довгих трудах він став священиком і цілковито віддався праці над душами повірених йому людей. Про себе зовсім не памятав. Не зважав ні на поживу, ні на час, ні на втому — нічого не бачив і не знав, тільки душі. Своєю посвятою і жертвою і різними прикметами скоро зєднав собі всіх людей. До него горнулися не тільки парохіяни, але з цілої Франції і навіть і інших країв вдавались до него люди, шукаючи його поради, потіхи й благословення. На протязі останніх десяти літ прибувало до него по 20,000 людей річно. Кожного дня він проводив від 16 до 18 годин у сповідальниці. І хто ж може збагнути кілько добра, потіхи і спокою влив він у бідні заклопочені душі за той час, за час свого життя! За свою працю й посвяту він дочекався того, що нині його прославляє цілий світ. На його честь будують церкви, ставлять престоли й величаві памятники, уладжують величні торжественні процесії, пишуть про него великі книги, а Церква ставить його за опікуна і взір до наслідування всім священикам!

Вибери собі високу ціль!

І ти, молодче, можеш стати людиною, яку всі будуть любити і величати і добре згадувати, або людиною, яку будуть згадувати тільки на те, щоб других страшити. А це все залежить від того, яку ціль ти собі вибиреш тепер, ще заки ти молодий. Можеш поставити за ціль свого життя себе самого, але будь певний, що тоді не уникнеш долі, яка стрінула Наполеона. Можеш своєю ціллю зробити науку і можеш в той спосіб причинитися для добра всіх людей та зєднаєш собі славу і пошану у всіх. Можеш стати великим державним мужем, занимати високі гідности в краю. Можеш поставити собі за ціль свої вигоди, багацтва, славу. Можеш себе призабути, а віддатися цілком для праці на користь других. Можеш працювати для добра і користи матеріяльної і можеш своє життя посвятити для праці над душами людей, забезпечуючи їм щасливе життя і вічність.

Памятай, молодче, вибери собі добру ціль! Нехай метою твого цінного життя буде щось гідного, вартісного, корисного для всіх. Не обмежуйся до себе самого.

Будь справжним молодцем! Твоя ціль нехай буде гідна тебе, гідна твоїх молодечих мрій, гідна твоїх молодечих сил!

Twins were brought into the church to be christened.

"What names?" asked the clergyman.

The father being nervous answered: — "Steak and Kidney."

"Bill, you fool!" cried the mother, "it's Kate and Sidney."

Master: "Why did you tell my wife what time I came home last night after I told you to be quiet about it?"

Maid: "I didn't, sir. She asked me what time it was, and I told her I was so busy cooking breakfast, I didn't notice."

A soldier asked the chaplain if it was right for a person to profit by the mistakes of others.

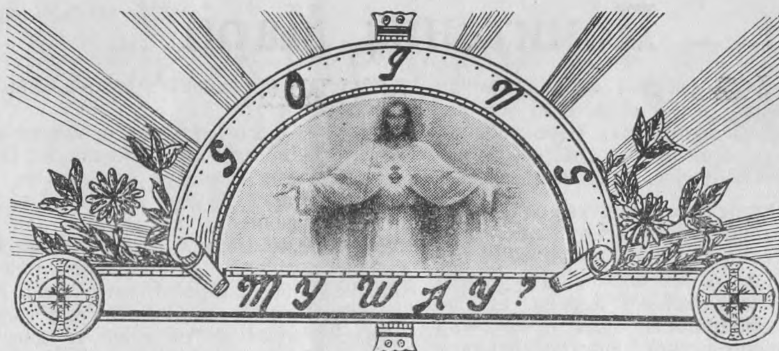
"Most certainly not," replied the chaplain.

"If that's the case," said the soldier, holding out his hand, "give me back the ten bucks I gave you last June for marrying me."

"Yes, my wife gets more out of a novel than anybody else."

"How's that?"

"Well, she always starts in the middle, so she's not only wondering how it will all end, but how it began."

by Brother S. Methodius, F. S. C.

CATHOLICS MARRY CATHOLICS

Quite a few years ago an alumnus of the Notre Dame University wrote: "Advise Catholic boys to marry Catholic girls. I am a convert. I married a Baptist who gave me all the rights over my children. She never interferred in my religion, and always reminded me of my Communion Sunday. She became a wonderful Catholic and is a wonderful woman. But with all my good luck along this line I say: 'Catholics marry Catholics.' In the past twenty years I have seen too many cases where good Catholics married good Protestants and now neither has any religion."

In general, the testimony of all those who have contracted mixed marriages is that difference in religion makes for unhappiness in marriage. Heed the advice given by the Notre Dame alumnus. The weight of the testimony of those who have married non-Catholics is against mixed marriage.

HOW TO PREPARE FOR MARRIAGE

"If Possible, Keep Your Head"

The first rule given in the suggested preparation for marriage is so thoroughly the most important that it contains all the rest. While marriage should be an affair of the mind, it is often merely an affair of the heart; while sound reason should dictate the choice of a life partner, the emotions have a tendency to dethrone reason.

"Love is blind." Perhaps it is just as well. There would not be many marriages if this were not so.

"There's no fool like an old fool." A senior at the University can be as much a child as a freshman when it comes to the girl question. Puppy love is more dangerous at sixty than at sixteen.

"Beauty may not be more than skin-deep, but its mighty handy for a girl that ain't got no brains." This wise crack should be tacked up on your wall; better still, write it on your girl's picture, where you'll read it oftener. If her beauty intoxicates you, take a good look at her grandmother; that may give you delirium tremens. The fascinating beauty of this generation is quite likely to have crow's feet or a tripe chin in another generation. True beauty lies in the soul, and as long as there are men with good sense a woman with a beautiful soul will not have to worry provided her features are not positively repulsive.

Let reason check up your emotions. The emotions are God-given gifts, and they give impetus to many of the good things in life, but God never intended that they should stand superior to reason. The mitigating circumstance frequently alleged in defence of psychopathic criminals is that they have no emotions. The domination of the emotions over reason is just as bad on the other side. And while emotion generally gives the first impulse to love, it must be checked by reason, because divorce courts are full of the fruits of unchecked emotions.

Instinct suffices for the mating of animals, because theirs is not a spiritual union. On the subjective side, the most important quest in marriage is the happiness produced by the harmonious blending of spiritual qualities. Have your golden wedding in mind when you pick a wife. Will she be the kind of grandmother the kids will like to romp with, or will her precocious beauty fade so disastrously that you will be afraid to have her picture in the paper on your fiftieth anniversary?

An old practical philosopher said recently: "The trouble with young folks nowadays is that when they think about marriage, the only thing they have in mind is the one thing they shouldn't have in mind at all; it takes care of itself."

Unless you are going into vaudeville, you will want more than a dancing partner for a wife.

Many a girl nowadays is a good cocktail mixer, but that is a liability instead of an asset, because she might run off and get a good job as a bartender. **If possible keep your head.**

Aunt Het once said: "I reckon one reason why marriages lasted better in the old

(Continued on page 10)

Почитання Марії

Місяць травень звертає наші думки до Преч. Діви Марії в тій цілі, щоб ми відновили в собі її почитання. Щоб себе до цего заохотити, пригадаймо собі це, як колись почитали її наші славні, давні предки.

Поверх 900 літ тому наш великий князь Ярослав Мудрий проголосив Преч. Діву Марію Володаркою цілого українського народу. Тому десять літ відкопано в Галичі мури давної катедральної церкви, що по всякій правдоподібності була присвячена Успенню Матери Божої. Вистане згадати тільки ці дві річи щоб показати, як колись в давнині наш нарід любив і почитав Божу Матір. Було це ще в початках християнства на Україні. З того виходить, що наш нарід вже тоді був дуже розвинений релігійно, бо звичайно буває так, що почитання Божої Матери й Святих наступає щойно потім, як інші релігійні правди вже основно поглиблені.

Замітним є це, що не церковна влада, але сам князь поручив свій нарід і край опіці Божої Матери. Рідко трапляється такий володар народу, котрий признає над собою силу й опіку надприродну. А особливо коли володар має велику силу, коли інші народи тремтять на його згадку, коли він окружений славою та всякими вигодами! Такі успіхи звичайно приводять людину до легковаження, а то й втрати релігійних почувань. Колиж однак Ярослав, мимо своєї могутньої руки не тільки признавав над собою Божу власть і право, але ще й прилюдно віддав себе, свій край, військо ,нарід і все добро під покров Преч. Діви Марії, це вказує на його глибоку релігійність і правдивий християнський спосіб думання.

В особі цего князя ми, особливо молодь, маємо гідний взір до наслідування. Приклад великого князя вказує нам на те, що не праця й боротьба для себе і своєї справи є річчю великою, але праця для вищих ідеалів, для Бога і рідного народу має більше значіння. Це особливо повчаючий приклад для хлопців. Вони схильні думати, що в теперішних часах релігія є тільки для дівчат і через це їм дуже трудно наладнати якслід своє відношення до неї. В них проявляється байдужність і якесь лінивство зглядом релігії.

Приклад Ярослава повинен застановити молодців. Не під впливом страху віддав він під опіку Матери Божої свій нарід, але з глибокої віри в Бога, з любови та довіря до Цариці небес і з лицарської вдячности за поміч у важкій борбі. Подібне благодорне почуття певно також панувало тоді і в хоробрих тодішних юнаків, котрі під прапором Марії ішли в бій за свій народ. Вся їхня духова сила, що її вицвітом були високі прикмети характеру, як хоробрість, витревалість, вірність, самопожертвування та інші основувались на гликокій вірі та черпали життя з надприродного жерела. Для них служба Богові та почитання Преч. Діви Марії належали до перших повинностей і їх молодці уважали не за тягарі, але за почесть. Тому це прекрасний приклад для нинішної молоді, особливо для хлопців. Почитання цеї Цариці України виєднає їм Її поміч та опіку, що є такі конечні у службі не лиш Її Сина, але і в праці для рідного краю.

ПО ДВОХ РОКАХ

(Докінчення зі сторони 2-гої)

а замало в анґлійській. Щодо цего, то й самі читачі добре бачуть, що половину матеріялу в рідній мові, а половину в анґлійській. Зрештою добрі українці, що знають, шанують і не встидаються рідної мови, повинні жалуватися чому ми **аж** половину подаємо в чужій мові. Не наша вина в тім, що хтось не знає і не хоче навчитися та шанувати своєї матірної мови.

* * * * * * * * *

На початку цего третього року нашої видавничої праці ми смілим зором глядимо вперед до того часу, коли, завдяки щирій співпраці, помочі та піддержки наших прихильників, читачів і добродіїв, ця ґазетка дійде до рук кожного українського молодця й дівчини навіть в найдальшій закутні Канади. Це дало б нам змогу багато краще служити спільній ідеї, видаючи Юнацтво частіше і в побільшенім виді. Час сповнення наших мрій недалекий — він залежний від вас!

And Now It's

A BIRD'S EYE VIEW of the U.C.Y. of CALGARY, ALBERTA

BRIEF HISTORY OF U.C.Y. IN CALGARY

Our Calgary U. C. Y. was first organized in 1943 by Father Syrnyk, who also started a local U. C. Y. paper which is still being published once a month under the title of the U. C. Y. LORE. Father Choronzy worked with our club and our present parish priest is Father Drohomeretsky. Our present executive consists of: Honorary President, Fr. Drohomeretsky; President, Joe Krawec; Vice-President, Mike Plishka; Secretary, Mary Bolinski; Treasurer, Paul Krawec; Fifth Member, Harley Johnson; Auditors, Stan Berezuk and Bill Lepak; Editor-in-Chief, Walter Barabash; Assistant Editors, Joe Krawec and Mary Bolinski.

The U. C. Y. had their first Queen Carnival in 1943 with Nora Stayura (QUEEN), Joey Zurawel and Anne Rodak as other contestants. Their second Queen Carnival was held in 1945 with Helen Kozicki (QUEEN), Mary Bolinski and Polly Zurawel as other contestants. Another Queen Contest was held last February.

The U. C. Y. sent two delegates, Steve Solodky and Joe Krawec to the First Ukrainian Catholic Congress in Winnipeg. They also sent Joe Krawec to the Leadership course in Saskatoon.

The U. C. Y. hold their meetings every Wednesday and are very active in all local affairs, e. g. very successful parties, dances, hikes, teas, concerts, carnivals and what not. The club enjoyed a very delightful trip to Edmonton last September where they met most of the Edmonton U. C. Y.

Donations given:

Parish Church	$100.00
Ukrainian News	25.00
Institute	10.00
Community Chest	5.00
Building of Ukrainian News	16.50

And now a short interview with our individual club members:

Father Drohomeretsky: Honourary President. He has the future of our club at heart and devotes a great deal of his time and energy towards its welfare.

Name: Walter Barabash "Plato"
Born: Why? Oh! it's just one of those things.
Hobby: Poetry.
Ambition: To become a poet and a bathing beauties judge.

Name: Joe Krawec.
Born: Apparently.
Hobby: Too many to mention.
Pastime: Working too late hours on the Lore.
Pet saying: "SO!"

Name: Mary Maling.
Born: Aren't we all?
Hobby: Harley somebody, or other.
Pastime: Eating Chinese foods.
Pet saying: "Yeh! uh-huh!"

Name: Elsie Poliwczuk.
Born: Sometime, darn it.
Hobby: Telling us about her males. We mean her cousins and uncles.
Ambition: To live on the farm near Edmonton.

Name: Paul Krawec.
Born: Sometime during January.
Hobby: Putting female hearts a-flutter.
Pastime: Doing homework.
Pet saying: "That's what you think."

Name: Harley Johnson.
Born: Once upon a time.
Hobby: Telling jokes.
Pastime: Jiving.
Pet saying: "Huh!"

Name: Stan Berezuk.
Born: Sometime during the 20th century.
Hobby: A. W. O. L. F.
Ambition: To become an electrician.
Pastime: Arguing.

Name: Bill Lepak.
Born: Born, but doesn't know it.
Hobby: Hasn't got one as yet.
Ambition: Another electrician fiend.
Pastime: Always willing to give a helping hand.

Name: Mary Farion.
Born: Most people are.
Hobby: Not known.
Ambition: She hasn't told us.

Name: Anne Kot.
Born: So it seems.
Hobby: Soldiers, soldiers.
Pastime: Working.

Name: Ainsley Reneau.
Born: What a catastrophe!
Hobby: Bet you can't guess.
Pastime: Going to shows.
Ambition: Fate only knows.

(BIRD'S EYE VIEW Cont'd)

Name: Mike Plishka.
Born: You'd never know it.
Hobby: Marie.
Ambition: To start a barber racket of his own.
Pet saying: Censored.

Name: Mary Bolinski.
Born: Too young to remember.
Hobby: Devoting most of her time to club work.
Pastime: Well, it's a long story to mention here.
Pet saying: "Pretty good stuff."

Name: Anne Sebela.
Born: Of course.
Hobby: Working, preferably at the "Soda Fountain."
Pastime: Too many to consider.
Ambition: Males! males! males!

Name: Mary Zurawel.
Born: Now isn't that a silly question?
Hobby: Well ? ? ?
Ambition: It's hard to say, at the rate she's going.

Name: "Mickey" Sinishen.
Born: Who knows?
Pastime: Er — er — er — er —
Ambition: To finish high school.

Name: Joyce McLoskey.
Born: Before 1946.
Hobby: Ushering, that is at theatres.
Pastime: Gosh, I don't know.
Ambition: That is yet to be revealed.

Name: Walter Kot.
Born: So he tells us.
Hobby: Car, Olga and a full moon.
Pastime: Too many.
Ambition: Engineer.

Name: Olga Gregory.
Born: We hope so.
Hobby: Walter! Walter!
Pastime: Learn how to use chop-sticks.
Ambition: To be an opera singer.

Name: Steve Solodky.
Born: No, he was hatched.
Hobby: Just guess.
Pastime: Working for the C. P. R.
Ambition: To get transferred to Winnipeg.

Name: Rosie Zurawel.
Born: Yes, with blonde hair.
Hobby: Boys.
Pastime: Telling us about her boy friends.
Ambition: None as yet.

Name: Mary Karol.
Born: WHAT a question.
Hobby: Males, of course.
Pastime: Censored.
Pet saying: "Oo-la-la!"

Name: Olga Lewchuk.
Born: We think so.
Hobby: She keeps it a secret.
Pastime: That's a secret too.
Ambition: Censored.

Name: Tommy Zurawel.
Born: Not really.
Hobby: Jiving.
Pastime: Too bashful to tell us.
Ambition: Give you three guesses.

Name: Betty Sweet.
Born: That's for sure.
Hobby: Anything interesting (or good looking).
Pastime: Censored.
Ambition: None.

Name: Jean Kuzyk.
Born: Her mother thinks so.
Hobby: Collecting ? ? ?.
Pastime: Lends a helping hand at work.
Ambition: Concealed.

Name: Olga Solodky.
Born: Could be.
Hobby: We don't know.
Pastime: Hubba-hubba!
Ambition: To be a concert prima donna.

Name: Anne Karol.
Born: About a year ago.
Hobby: We wouldn't like to say.
Pastime: Ask her.
Ambition: To get married some day, we hope.

Name: Polly Mirus (Zurawel).
Born: Somewhere between Vancouver and Halifax.
Hobby: Mike.
Ambition: To make a good wife for Mike.

Name: Peter Burak.
Born: What a pity!
Hobby: Females.
Pastime: Everything in general.
Ambition: To get married.

Name: Helen Soroka.
Born: Sure thing!
Hobby: H-m-m-m-m-m!
Pastime: Men.
Ambition: To finish high school.

Name: Yvonne Olsen.
Born: Yup!
Hobby: Dancing.
Pastime: Now, that would be telling.
Ambition: To grow.

Name: Nick Gregory.
Born: Definitely, with horns and a spear.
Hobby: Working for the C. P. R.
Pastime: A pipe-fitter.
Ambition: To become a master mechanic.

(Continued on page 10)

Славка Рішається

(оповідання)

При столі, напроти себе, сиділи Славка й Зоня і говорили про прогульку, яку Зоня задумала відбути слідуючої неділі. У тій прогулці, що мала тревати від ранку до вечера, мали брати участь четверо: Славка, її приятель Олекса і Зоня та її приятель Мирослав.

"Ти кажеш, що таки не поїдеш з нами?" питала нетерпеливо Зоня.

"Я дуже радо поїхала б з вами, якщо то не було б в неділю. Я не можу їхати в неділю з рання," боронилась Славка.

"Це одинока нагода для тебе трохи виїхати з міста. Чейже тобі ніщо не станеться, якщо раз не підеш до церкви. Хіба ти мусиш мамі казати де ти вибираєшся?" старалася її переконати Зоня. "Я вже не памятаю коли я була в церкві послідний раз, а однак бачиш сама, що я живу і здорова".

"Не мами я боюся. Ти ж добре знаєш, що я прирекла мому батькові коли він умирав. Я дала йому своє слово..."

Зоня знала, що Славка обіцяла свому батькові, що не опустить ніколи Служби Божої в неділю, хіба для дуже важної причини. І тепер вона продумувала над тим, якби їй вдалося відвести Славку від її обіцянки і намовити її, щоб їхати на прогульку. Вкінці прийшла Зоні така думка. Вона знала, що Славка дуже любить Мирослава та що вона ніколи не позволить, щоб інша дівчина поїхала з ним на прогульку. Тому вдарила в цю слабу струну Славки.

"Якщо ти не поїдеш з нами, то я попрошу другу дівчину, щоб їхала з нами. Мирослав їде своїм автом і якщо ти зістанеш в дома, будь певна, що хтось інший поїде з ним. Як тяжко прийдеться йому їхати без тебе".

"А ти певна, що він поїде Він знає добре, що то неділя", боронила себе Славка.

"А вжеж що їде. Він мені обіцяв", настоювала Зоня.

"Я його поспитаю телєфоном. Може він забувся", промовила непевно Славка.

"Він нині виїхав до своєї тітки на фарми. А там телєфона нема. Мені він казав, що приїде в неділю рано, підніме нас трьох і повезе. Тому будь готова завтра рано. Він приїде по тебе. Раз поїхати не пошкодить. А втратиш Мирослава, втратиш на все". Так старалася переконати Славку Зоня. "А тепер бувай здорова. Побачимося завтра". І Зоня надягнула свій плащ і пішла до дому.

* * * * *

В голові Славки роїлось від різних думок. Чи їхати на прогульку? Чи піти на Службу Божу і сповнити свій обовязок і додержати свого слова? Як буде вірна свому обовязкові і не поїде, то з Мирославом поїде хтось інший... А як сама поїде з ним на прогульку, не сповнить Божої заповіди і зломить приречення дане батькові на його смертній постелі. Поговорила б про це з Мирославом, а він виїхав... І телєфону там нема. Щож її робити?

По довгій задумі вона рішилася їхати. Не могла стерпіти, щоб хтось інший їхав з Мирославом. І встала скоренько. Побігла до сусідної хати до телєфону, щоб повідомити Зоню про своє рішення.

* * * * *

Як тільки вийшла за двері на поріг, побачила як улицею йшов сліпий чоловік, що його провадив маленький песик. У правій руці держав шнурочок, що до него був припнятий песик. Цей песик зараз встав на задні ноги, а передніми оперся на коліна сліпого. Нещасливий сліпий погладив песика і вийняв з кишені маленьке пуделко і тримаючи його перед собою пустився далі, куди песик його провадив.

Славка не могла з дива відвернути від цего явища своїх очей. Коли сліпий наближився до неї, побачила на карточці на його грудях напись: "Поможіть бідному сліпцеві!" В тім часі надійшов якийсь чоловік, приступив до сліпця і почав з ним бесіду. Потішивши бідаку, він вкинув щось у пуделко. Сліпий дякував зворушливими словами, а песик, наче розуміючи річ, гавкнув весело кілька разів. Це все так зворушило Славку, що вона, забуваючи про свій власний клопіт, також приступила до бідного сліпця і спомогла його чим могла. Коли песик знов гавкнув, Славка погладила його по головці і звернулась до сліпця: "Маєте дуже доброго песика, дідуню. Він вас дуже любить і дбає про вас".

"Так, він справді добрий. Провадить мене і ніколи мене не опускає. Він любить мене і я вірю йому".

Ці останні слова дуже вразили Славку. "Я вірю йому" Подібно колись казав до неї її умираючий батько: "Доню, я вірю тобі... ти все будеш вірна тому, що ти мені щойно обіцяла..." З цею думкою вона обернулась і не знала куди їй іти — до телєфону, чи назад до своєї хати. Румянець покривав її лице на саму згадку про вірного песика. Вона відчувала, що вона повинна бути багато вірніша свому батькові ніж песик свому панові. "І мені може батько вірити", майже крикнула завстиджена Славка. "Геть з телєфоном! Нехай Зоня думає і робить, що хоче! Нехай і Мирослав їде з кимбудь на прогульку! Нехай опускає Службу Божу! Але я — ні! Я додержу слово! Я буду вірна батькові й Богові!" Скоренько вернулася до дому і почала переглядати свої суконки — котру завтра вбратися до церкви.

За хвилину почула надворі гудіння авта. Побігла до вікна і пізнала авто Мирослава. Кидаючи все, вдалася до дверей і на порозі стрінулась з Мирославом.

"Мирославе", кликнула більше серцем як устами, "хіба ж ти не в тітки?"

"Я щойно звідти приїхав, Славцю, до тебе. Я був там, але зараз вернув, щоб сказати тобі, що я завтра не їду на прогульку".

"Не їдеш? А то чому?"

"Я не знаю. Я думав собі, що як ти не їдеш, то і мені нема пощо їхати".

"А ти як знав, що я не їду? Хто ж тобі це сказав?"

Мирослав нічого не відповідав. Однак Славка настоювала:

"Скажи мені правду, Мирославе, хто тобі сказав?"

Мирослав взяв її руку, посадив її у фотель коло себе і почав пояснювати. "Знаєш, Славцю, як я прибув до тітки і сказав їй де ми наміряли завтра вибратися, вона сказала мені, що там нема церкви. А тому, що я знав про приречення, яке якась дівчина зробила свому батькові, я відразу зрозумів, що якщоб вона довідалася, що там нема церкви, вона не їхала б туди. А якщо вона була б не довідалася що там нема церкви, я був би її тепер сказав і знаю, що вона певно відмовилася б їхати".

"Мирославе, який ти дивний!" закликала Славка дивлячись у його велике усьміхнене лице.

"Не дивись на мене, Славко", сказав до неї Мирослав. "Може було б добре, щоб ми нині десь поїхали замість завтра? Може до театру або де інде?"

Нині я волію нігде не їхати. Поїдемо завтра по обіді. Буде добре?" запитала Славка.

"Найліпше буде так, як ти кажеш", згодився Мирослав. Він зараз встав і лагодився їхати.

"Зістань ще, Мирославе, повечераєш з нами і тоді поїдеш. Ти вже й так в дома не застанеш вечері. Мама дуже люблять коли ти в нас є", задержувала його Славка.

"Добре, Славко. Але чи ти знов спекла таку печеню як тамтого разу?" запитав цікаво Мирослав.

"Хіба що такого?"

"Як я тамтої суботи трохи зїв її, то потім цілу ніч снилось мені. . ."

"Що ти кажеш. Може був слабий?" майже крикнула Славка, неспокійна.

"Ні, ні, Славко. Ти мені снилась. . . Як добре було б, якщо б ти все мені таку печеню приготовляла. Подібної ніхто не вміє пекти, тільки ти", прихвалював Мирослав.

"Та ж ти добре знаєш, що я в роботі все крім суботи і неділі. Якже ж ти можеш вимагати, щоб я тобі все таке приготовляла?" допитувалась вона.

"Ах, моя голубко! Яка ти недогадлива! Я казав, що добре було б, якщо б ти всю свою роботу покинула і почала варити — тільки для мене — на все".

"То ти хочеш сказати, щоб я за тебе..."

"Так. Я якраз те хотів сказати".

Ясна кучерява голова Славки спочила на його плечі. А серце її билось, як молоток.

Тишину перервав Мирослав тихими словами: "Ти годишся, Славко, правда, що годишся?" Славка кивнула головою. Це був знак згоди.

Славка встала з фотелю і почала іти до кухні. Нарешті пригадала собі Зоню. "Я піду до телефону і скажу Зоні, що ми завтра не їдемо. Нехай на нас не чекає".

"Пощо ще на те час тратити?" відізвався Мирослав, махнувши рукою. "Вона й так буде вкоротці знати, чому ми не їхали. От, ліпше приготовляй ту смачну печеню. Я тобі поможу, якщо ти мені покажеш як це робити".

Going My Way?

(Continued from page 5)

days was because a bride didn't look like a stranger after she washed her face."

Nations die of softening of the brain, which, for a long time, passes for softening of the heart.

Someone once said: "Love is a recent discovery, and requires a new law. Easy divorce is the vulgar solution. The true solution is some undiscovered security for true marriage."

Bird's Eye View

(Continued from page 8)

Name: Joe Bartman.
Born: A salesman.
Hobby: Selling insurance.
Pastime: Females.
Ambition: To get married and settled down.

Name: Anne Roessler.
Born: We pressume?
Hobby: Sailors.
Pastime: None of particular importance.
Ambition: To graduate out of St. Mary's sometime

Name: Alice Prokopy.
Born: For sure.
Hobby: No hobby.
Pastime: She's shy and won't tell.
Ambition: To finish school.

Name: Bob Slym.
Born: Yes, quite so.
Hobby: Prying into the secrets of the universe, — especially those of a woman.
Ambition: To leave his foot-prints in the sands of time.
Pastime: Burning the midnight oil, to the tune of Omar Khayyam.

Mental Hygiene and Guidance

by Brother S. Methodius, F.S.C.

Summary of Lecture Three

Adjustment mechanisms was the topic of the third lecture. These were explained and examples given for each. Thus we find that, in general, society approves of compensations, substitutions and rationalizations; only tolerates indentifications, projections, and egocentrisms; criticizes sympathisms, regressions, and dissociations; and disapproves repressions, negativisms, and fantasies. The persistent non-adjustment behaviour was condemned as immature and harmful. Finally, six basis for evaluating mechanisms were listed.

GOAL FOR ADULT DEVELOPMENT

— Fourth Lecture —

Adjustment is mainly a habit. The traits of a mature person listed below are ideals to be aimed at.

1 — Traits Indicating Intellectual Maturity

(a) A mature person can come to a decision without having it bolstered by tradition, friends, relatives or authority.

(b) He can see that "the tail goes with the hide," and applies this with regard to his own activities.

(c) He can observe himself without being overwhelmed by prejudice.

(d) He prefers making a compromise for the common good in things that do not involve a principle or morality to "butting his head against the wall."

(e) He does not make up his mind in advance of the evidence.

(f) He accepts the indifference of the universe to his fate.

Are you able to assume responsibility for yourself? Can you make up your own mind? Do you know yourself? your strong points? your weak points? Have you a philosophy which gives meaning and purpose to life? If you can answer these in the affirmative, yes, you are intellectually mature.

2 — Traits Indicating Emotional Maturity

(a) Emotionally mature person has ability to bear tension.

(b) He is indifferent to the kind of stimuli that affect him.

(c) He has outgrown the adolescent moodiness and sentimentality.

Can you withstand difficulties, disappointment and frustrations which life presents? Can you carry on under tension without blowing up? If you can, you are emotionally mature.

3 — Traits Indicating Social Maturity

(a) Independence from home.

(b) Security in the friendship of age-mates; "act your age."

(c) Adjustment to accepted good customs and conventions.

(d) Finds work that interests him, and pursues it. "The distant pastures are always green" is not maturity!

Can you stand up on your own feet without depending on your parents or friends? Have you decided on the work which will be your life's occupation? Have you established friendly relations with those of your own age? Have you developed the give-and-take attitude? If you can answer these questions by "yes," you are socially mature.

4 — Traits Indicating Moral Maturity

(a) A morally mature person treats other individuals on the basis of merit, without respect to social status or race.

(b) He has achieved a philosophy of life, which may be used as a guide to conduct, which is according to his moral and religious principles.

(c) He identifies himself with a cause or purpose greater than himself.

Do you regard every other individual as if he were of infinite worth? Do you regard every individual as your neighbor with an immortal soul? Are you convinced that your life after death will depend on the success you make of the present life? If so, you are morally mature.

Conclusion

To enjoy mental health we must be imbued with the fundamental principles, have true conception of values. We must realize the folly of trying to gain a world at the loss of a soul. We must not pay too high a price for the gifts we seek; we must preserve our religion, our culture, our language, our traditions as we adjust ourselves to new environments, to new demands. We must be convinced that our loyalty to our Faith serves but to strengthen our devotion to our country. We must not sacrifice the spiritual on the altar of the material. As we prepare ourselves for the business and professional needs of today and tomorrow we must never cease to stress the great Eternal Truths of Life.

From the very beginning we must know the difference between **success** and **achievement.** Persons have a natural desire for achievement, but often this desire is converted into a desire for mere success, by making a person seek to be applauded. We must learn that the greatest reward of any achievement is in the satisfaction experienced in the knowledge that something has been done as well as possible. We must learn that life offers very few opportunities for doing what the world calls great. If we learn fidelity to the seeming trifles of life,

(Continued on page 12)

Dominion News and Views

In March, the Dominion Executive had the good fortune to have the opportunity of a meeting with four Spiritual Directors of U. C. Y. — an occasion which rarely presents itself. Directors present were as follows: Rev. S. Kurylo, O.S.B.M., Alberta; Rev. J. Pala, C.S.S.R., Saskatchewan; Rev. B. V. Sloboda, O.S.B.M, Manitoba, and Rev. S. Dzurman from Ontario, and also Rev. Kristalowich, Spiritual Director of Kenora. This offered an excellent opportunity to discuss various problems and future plans of the provinces. Many matters that were causing concern were straightened out and excellent results are anticipated. We are grateful to the Fathers and take this opportunity of thanking them all for their assistance in these matters and know that with their usual fine co-operation the anticipated beneficial results will materialize.

Congratulations are in order for the Alberta Provincial Executive and we know all members across Canada join with us in saluting this enterprising group for publishing our official organ "Youth." We realize it took courage to venture upon such a project and that much hard work is involved. To express our gratitude to the Alberta Provincial Executive, let us all exert more effort in furthering the success of "Youth."

Our President and Secretary had the pleasure of meeting Mr. Hough, Director of Youth Section, Citizenship Branch at Ottawa. Mr. Hough also visited some of our western Provincial Executives and expected to meet our eastern Executives as well. He was favourably impressed with the U. C. Y. and encouraged us to continue with our work. It is indeed an honour to know that the U. C. Y. is considered one of the foremost youth organizations in Canada.

Preparation of a reference list of good Catholic literature in both the English and Ukrainian languages is under way at the present time. The list should be completed in the near future and will be at the disposal of all clubs.

We are indeed happy to welcome a new club into our organization. The Holy Ghost U. C. Y. of Sydney, Nova Scotia has the distinction of being our most eastern local and the only one in the Province of Nova Scotia.

Its members number 31. The Executive is comprised of the following:

Spiritual Director: Rev. C. Zarsky
President — Michael Dilny
Secretary — Kathryn Hominick
Financial Sect'y — Walter Marmulak
Treasurer — Thomas Swatko
Controllers: Michael Tataryn, Katherine Tataryn and Alex Yourkavich.

Social Committee: Annie Furdas, Christene Swatko, John Horechuk and Stephen Dilny.

The Oakburn local in Manitoba certainly deserve a "pat on the back" for their excellent progress. We are glad to note that they have ten new subscribers to "Youth" and also that they have requested more of our recommended books. This shows evidence of an active club. Good work, Oakburn!

Please forward all correspondence concerning this column to the following address:

Helen Nykoruk,
105 Lusted Street,
Winnipeg, Manitoba.

MENTAL HYGIENE AND GUIDANCE

(Continued from pake 11)

we will be well prepared to be one; he merely demonstrates that he is one when he acts in a crisis in the manner for which his previous life has qualified him. Not the action, but the ideal behind the action, renders it heroic.

It is essential from the very beginning that a person recognize his value. Anything that weakens his self-esteem carries with it a whole train of maladjustments. An attitude of general disapproval destroys his self-esteem. Constant mistrust makes him doubt his ability to achieve anything.

The cradle of mental hygiene training is in the home. It needs the care of two devoted and painstaking parents. All character defects are the result of a person's inability to adjust himself to certain circumstances. If he is an extrovert, he shows his feelings in an aggressive attitude. The introvert, on the contrary, is characterized by a shrinking attitude.

Father Raphael McCarthy, S.J., defines mental hygiene in the following terms: — "A man enjoys mental health when he can control his own thoughts and impulses, his emotions; when he reacts to other situations and persons in ways justified to the circumstances; when he makes the best of the difficulties life brings him and thus maintain his mental balance."

Our aim must be to instill into each one of us **a deep spiritual life,** which is the true basis for any form of mental hygiene.

The immediate restoration of God to the political, economic and social life is a MUST we can no longer ignore. God in the family; God in the schoolroom; God in economic life; God in government; God seated at the council sessions of the great nations of the earth. This is the challenge of the present! This is the great need of the future!

This is to notify you that your subscription to the Youth magazine expired last ..April..

For your convenience we sent you an addressed envelope and a ready card for your renewal.

Please fill out and mail.

THANK YOU!

H

anager:

I wish to renew my subscription to the Youth magazine and for that purpose I enclose the sum of.......

My name is ....

Address ....

....

THE YOUTH

8317-105TH STREET

EDMONTON, ALBERTA

SOCIAL WHIRL

ВІДІГРАЛИ ПРЕДСТАВЛЕННЯ "НЕВОЛЬНИК"

Едмонтон, Алта.

Едмонтонський гурток молоді дальше гарно старається працювати. За старанням культурно-освітного комітету молодь відіграла дня 8-го березня друге представлення "Невольник" з орхестрою і танками. Ролі були знаменито виконані і за це належиться всім аматорам велике признання. Заряд гуртка бажає на цім місці подякувати п. Приймі, учителеві Рідної Школи в Едмонтоні, за труд положений у приготовленні і переведенні представлення й у підготовці орхестри.

ПОСТНІ РЕКОЛЄКЦІЇ, СПІЛЬНЕ СВ. ПРИЧАСТЯ І СПІЛЬНЕ СНІДАННЯ

Едмонтон, Алта.

В днях від 19-го до 22-го березня молодь Едмонтону громадно приходила вечерами до церкви і вислухувала наук, що їх для них голосив Впр. о. Е. Пащак, парох з Ґлендону й околиці. Велика часть молоді приходила і на Службу Божу раненько кожного дня. В неділю рано поверх 350 осіб (самої молоді) приступило спільно до св. Причастя на Службі Божій, що її відправив за них о. Місіонар. Слідувало спільне снідання в Народнім Домі, на яке запрошено між іншими Брата Альойзія, ЧБХШ, з Едмотону, бувшого директора Колеґії св. Йосифа в Йорктоні, Саск.

При кінці снідання на просьбу голови гуртка, п. Ф. Павловського, висловив свої враження о. Місіонар і ґратулюючи молоді за гарний звичай частого приступлення до св. Сповіди і спільного св. Причастя, заохочував молодь на все зістати добрими католиками-українцями. Другим промовцем був Брат Альойзій. Він дуже гарно висказався про красу і значіння нашого обряду, звичаїв і заохочував твердо їх держатися. Для прикладу навів він дещо з життя героїв молодців і дівиць інших народностей. "Будьте готові", говорив він, "життям обороняти свою віру, бо тепер великі темні сили завзялись знищити католицьку релігію і всякий слід по ній". Дякуючи за запрошення на це торжество, він закінчив словами: "Ваші родичі не мають чого журитися будучністю свого народу, коли бачуть таку скількість вас молодих, що ідете вірно їхніми слідами".

Третім бесідником був п. Боцюрків, голова Народного Дому. Він з радістю говорив про успішні підприємства того гуртка та тішився зростом не тільки числа, але й праці та поступом молоді. В недовзі, говорив він, ця саля буде замала для самих тільки молодих. Запевнював молодь, що їх родичі не журяться тим, що саля показується замала, але радіють тим. Говорив

ТАНЦЮРИСТИ ЕДМОНТОНСЬКОГО ВІДДІЛУ У.К.Ю.
Зліва: Славко Прийма, Віра Василишин, Віктор Байрак, Амврозія Томяк, Левко Червоняк, Славка Боцюрків, Василь Процьків і Катерина Ганкас.

також Провідник УКЮ Алберти, о. С. Курило і напоминав молодь, щоб взяла собі до серця слова Брата Альойзія і працювала над виробленням і загартуванням своїх добрих засад, бо ждуть їх тяжкі часи.

Цей день молоді закінчено молитвою "Богородице Діво".

Заряд едмонтонського гуртка складає Місіонареві о. Пащакові сердечну подяку за глибокі і повчаючі науки, а о. Ігуменові за окремі науки станові. Вони також вдячні промовцям і тим, що занялися приготовленням снідання.

Кореспондентка.

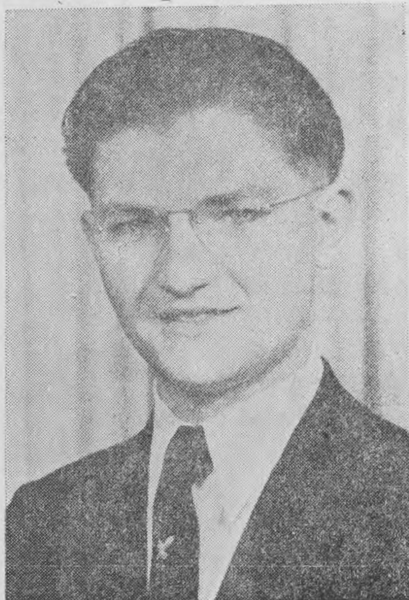
ECHOES FROM ELDORENA, ALTA.

The annual meeting of the Eldorena U. C. Y. was held at the Ukrainian Hall last December 21st. The executive consists of Oliver Antosko, president; Joseph Litwin, vice-president; John Buryn, secretary; John Boychuk, treasurer; Andrew Wozney, John Kuchmak, John Antosko, controllers; Bohdan Sekersky, reporter.

The present executive thanks the former executive for their splendid work during the past year. It was due to their efforts that our club made the progress it achieved. Our pastor, the Rev. D. Dzigolyk, was present at most of our meetings and helped us in many ways. His aid made it possible to hold social discussions at our meetings.

On February 9th, our Club held a bingo and a social gathering. This evening marked the official opening of the Club's activities for the current year.

Bohdan Sekersky,
reporter.

ПЕТРО ПІДКОВИЧ
студент Колеґії св. Йосифа в Йорктоні, Саск.

HOLD BIRTHDAY PARTY
Mundare, Alberta

The home of Mr. Joseph Warawa was the scene of a party recently held in honor of his daughter, Adelaide. The occasion of this gathering was her birthday anniversary. The guests consisted mostly of relatives and nearby neighbors. Various games were enjoyed. Following the serving of a delicious lunch a merry sing-sing proved to be one of the best entertainments. Jerry Hawryliuk and Mike Motiuk took charge of a collection, the purpose of which was to aid the U. C. Y. magazine "Youth." Two dollars were offered by the youngsters. Adelaide and her sister and brother, Jennie and Roman, are members of the local U. C. Y. Club. The party was held on Easter Day, April 6th.

We all wish Adelaide a very successful year and also many happy returns on her birthday.

ВІДЧИТ ПАННИ ДЯЧИНСЬКОЇ

Дня 16-го березня панна Татіяна Дячинська виголосила відчит з рамени Брацтва Українців Католиків. Відчит був заголошений Всеч. Отцем парохом В. Дрюрманом у церкві по проповіді. На цей заклик прибуло поважне число слухачів, старших і молодших, на означений час. Пан Йосиф Бучинський, предсідатель молоді, привитав делеґатку та в кількох словах пояснив значіння й ціль відчиту. Коли попросив делеґатку на сцену, присутні привитали її гучними оплесками.

У своїй цінній бесіді панна Дячинська зясувала велике значіння рідної мови і заохочувала всіх, щоб її все старанно плекали. За приклад до наслідування навела бесідниця нашого ґенія Тараса Шевченка та інших письменників, що не тільки самі високо цінили рідну мову, але й всім нам полишили заповіт те саме робити. В дальшім ході своєї бесіди панна Дячинська звернулась до молоді і гарячими словами заохочувала їх щоб читали і поширювали свій власний часопис "Юнацтво". Дальше обговорювала справу праці молоді в парохії і вказала на це, як великою поміччю, прикрасою і надією є молодь при парохії. Також мала тепле слово до старших, особливо до родичів і вимагала від них, щоб вони помагали молоді і давали їй приклад як працювати разом при орґанізації.

У другій частині своєї промови оповіла про чудесні явління Божої Матері дітям у Портуґалії. З цего перевела думки слухачів на рідні українські землі та описала жах, переслідування католицької Церкви, заслання духовенства на Соловки та Сибір до тяжких примусових робіт, пере-

селення, знущання та убивання віруючих за те, що не хочуть підчинитися російській безбожній владі. Казала, що кінець цим нелюдським тортурам прийде щойно тоді коли за молитвами віруючих цілого світа Росія навернеться і стане під прапор правдивої Христової, одної, соборної й апостольської Церкви. Це був кінець її промови, а присутні загреміли довгими оплесками.

В нагороду за так солідно обдуману бесіду молодь обдарила панну Дячинську гарним дарунком. Дай Боже, щоб таких апостолів було якнайбільше, а плоди киненого ними зерна сходили стократно.

Бесідниці прилюдно подякував Отець Парох і представив користь і значіння релігійної праці молоді для добра Церкви і їхнього власного добра. Пояснюючи що одинока релігія дає молоді і дітям таке виховання, що з него мають користь і самі діти, молодь, родичі, держава, о. Дзюрман вказав на велике значіння і силу, що її мають у вихованню молоді католицькі курси і реколекції, на які молодь повинна масово вчащати. Також апелював до молоді, щоб по своїй змозі обзнакомлювала других про страшні переслідування нашої Церкви на Україні, звідки приходять тисячі листів з просьбою о негайну поміч.

Всеч. о. Заяць у своїй бесіді говорив про значіння орґанізації молоді і як молодь повинна любити Христа Спасителя і навів приклади з життя молоді інших народів як вона горнеться і працює для Христа і парохії.

Старенький пан Годованський між іншим казав: "Молодь, це серце народу і його треба наповнити тими дорогоцінностями, що їх полишив нам Христос — любовю і пошаною до Божих заповідей і добрими ділами. Ми повинні нашу молодь держати і виховувати, посилати до католицьких шкіл щоб вона переконалась, що найважнішим є бути практикуючим католиком і служити Христовій Церкві до смерти."

По укінченню всіх промов предсідатель, п. Бучинський, подякував всім бесідникам окремо за гарні й повчаючі слова.

При цій нагоді зібрано пять нових передплат на Юнацтво і зложено $16.82 на пресовий фонд. Імена жертводавців подані в іншім місці в цім числі.

Подав п. Юліян Пелюх,
Торонто, Онт.

ГАРНЕ ВИХОВАННЯ. ВИСОКА НАУКА І НАГОРОДИ

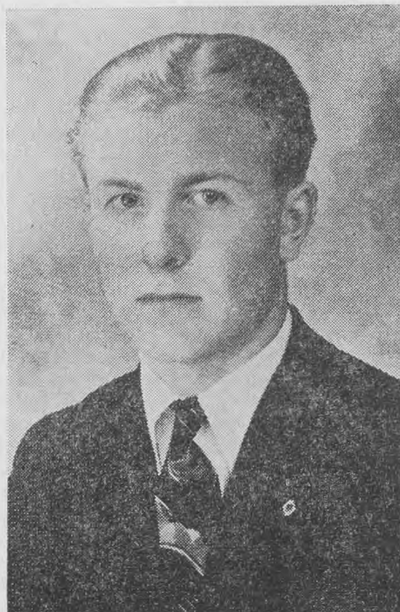
Йорктон, Саск.

У Колеґії св. Йосифа у Йорктоні українські студенти мають не тільки змогу посісти широке, всесторонне образування. Вони мають ще й нагоду одержати нагороду за свою працю й пильність в науці. Кожного року визначні люди дають 13 золотих медалів для тих, що визначаються понад інших у наукових предметах; 10 шкільних відзнак для тих, що брали найбільшу участь у літературно - суспільних чинностях; 5 пугарів для тих, що виявили найкращі здібности у спорті. Ці нагороди вручають Брати - Професори при кінці шкільного року тим ученикам, що на них заслужили. Недавно до цих нагород додано ще дві нові. Першу з цих дає Всеч. о. М. Пелех. Це грошева нагорода — 25 долярів. Вона призначена для студента, що здобуде найкращі успіхи в державних іспитах. Другу грошеву нагороду дає Місійне Товариство св. Йосафата, а це 250 долярів для студента, в одинадцятій клясі, що найбільше потребує помочі і найбільше з неї скористає.

Минулого року нагороду Всеч. о. Пелеха здобув студент Петро Підкович, з околиці Виннярд, Саск. У державних іспитах його найнища марка була 81%, а найвища 98%. Петро вже від сімох літ є сиротою. Нагорода Місійного Товариства св. Йосафата одержав тоді студент Микола Верклин з околиці Айтуна, Саск. Він також втратив свого батька десять літ тому і був вихований у Сиротинці св. Анни в Айтуні під проводом Сестер Служебниць. Удержання за час вищої школи й університету дають і будуть давати йому Брати Християнських Шкіл з Колеґії в Йорктоні.

Знимки цих двох студентів поміщені на окремій сторінці.

Їм обом належиться велике признання за їхні старання, труди і пильність. Дасть Бог, що вони осягнуть великі успіхи в своїх науках у дальшім житті.

МИКОЛА ВЕРКЛИН
з Колеґії св. Йосифа.

Concerning Your Speech

There are many ways in which you may deliver your speech. Each of these methods has its advantages and disadvantages. And because you have a variety of methods to choose from, it is very important that you choose the right and best method.

The four main methods of delivering speeches are: i) to write out the speech and then read it to the audience; ii) to write it out and learn it by memory and then say it; iii) to write out the main thoughts or outline of the speech and leave the exact wording to your will during the speech; iv) to write out your speech, learn certain parts of it by memory, make reference to your notes occasionally during the speech.

The first of these four, i. e. to write out the speech and then simply read it to the audience, is considered the best for individuals, who are easily overcome by fear or are just starting their oratorical career. But this method has many and great disadvantages. First of all it deprives the speaker of one of the most effective agents of proper expression — a lively contact with the audience. As in talking to a friend, one is more apt to express himself more, by means of his eyes, which manifest one's feelings in many ways; so also in talking to a large crowd, it is necessary to look at them all the time. Having your eyes fixed on the people enables you to control them more easily and to keep them attentive and interested in yourself. If you read your speech you do not know the attitude of the listeners toward yourself and then your speech naturally cannot have the results it otherwise could have achieved. The second disadvantage of reading a written speech is the fact that you generally use an altogether different technique in writing and a different one in talking. A face to face conversation is always more sincere than the one you planned and wrote out some time ago. Besides, in writing, a person is usually inclined to use more difficult words and longer sentences, since there is always time and a chance to review a written speech, change it, and adapt it to the many demands of written literature. All this makes it the more difficult for the audience to understand. It deprives your speech of sincerity and directness and lessens the desired results. Another disadvantage may be added to this mode of speaking. It is well known that an average person uses a different tone of voice while reading and a different one when talking. The rather monotonous tone of even the finest readers rarely amounts to the lively voice of the average speaker. It is needless to state that liveliness and variety of tone plays a prominent part in every speech.

The second method is to learn the speech you previously wrote out. This method may look better to the speaker himself, but in reality it will hardly have better results than the first method. This is due to the fact that reciting from memory is nothing more than reading from a spiritual page you bear in your mind. Every audience easily notices whether the speech is a recital from memory or the outcome of the present thoughts of the speaker. The speaker himself is merely a slave of his memory, and in case he should forget a word or two, he finds himself helpless and continues (if he does at all), with great self-consciousness and fear, which are nothing but handicaps in free talking. This causes the audience to pay more attention to the mode of speaking rather than the subject dealt with. Gestures, which usually come in naturally in a directly delivered speech have little, if any, chance in a memorized speech. This method may, however, be used by a beginner just to help him to overcome stage-fear. It is well to learn a speech by memory, rehearse it over and over again in order to train oneself in talking. But as a method chosen to be used steadily it is inadvisable in view of the disadvantages mentioned above.

The extemporaneous, or third method consists in writing out an outline and leaving the exact wording to the free will of the speaker durng the speech itself. This method is favorable inasmuch as usage of notes is made in it. The notes should be on a sheet of the size of a post-card and written in large letters and never tried to be hidden from the audience. The disadvantages lie in the possibility that the speaker is apt to use slang or colloquial expressions, faulty words and grammar, and construct his statements weakly.

The last method is a combination of the previous three. It is called the combination style. The speaker writes his speech and later makes use of it during his talk either by reading certain portions of it or using it as reference. He may add to the speech certain parts which he has committed to his memory.

There is still another way of delivering speeches, called the impromptu method. It takes place when a speaker thinks nothing of the speech he is supposed to make until he is called to deliver it. It is evident that speeches without any preparation whatsoever rarely attain any specific results. It is never advisable for anybody who really wishes "to say something" in his speech to use this method.

Joe: "Have any of your childhood wishes been realized?"

Pete: "Yes, when mother used to pull my hair, I wished I didn't have any."

MY MOTHER

In all the world there is no other,
So sweet and dear as my own mother.

She tells me every little thing,
And teaches me to dance and sing.

She tells me about manners, too,
And to be polite to sister Sue.

She shows me how to knit and sew,
And sings quaint songs of long ago.

Throughout my life I'll have no other,
Except my dearest, sweetest mother.

by Olga Cymbaluk,
New Kiew, Alberta.

YOUTH PRESS — FUND

$5.00

U. C. Y. of Calgary, Alberta.

$2.00

Rev. Father B. Dzurman, Toronto, Ontario.
Mr. Feshkiw, Toronto, Ontario.
Miss Daciuk; Toronto, Ontario.
Mr. Sam Kruk; Winnipeg, Manitoba.
Mr. Nestor Chmilar; Edmonton, Alberta.
Collection at party in honor of
Miss A. Warawa, Mundare, Alberta.

$1.00

Rev. Father Ziac; Toronto, Ontario.
Rev. Bro. Aloysius; Edmonton, Alberta.
Mr. Karputa; Toronto, Ontario.
Miss Stella Krochok; Toronto, Ontario.
Mr. Joseph Buchinsky; Toronto, Ontario.
Miss Tetania Diachinsky; Toronto, Ontario.
Mr. William Hodowansky; Toronto, Ont.
Mr. Julian Pieluch; Toronto, Ontario.
Miss Sophie Jopko; Toronto, Ontario.
Miss Helen Burtnyk; Toronto, Ontario.
Miss Helen Jopko; Toronto, Ontario.
Miss Catherine Faryna; Mundare, Alberta.
Mr. William Burdeyny; Transcona, Man.

82c

Smaller donations from Toronto, Ontario.

All donations from Toronto were sent in by Mr. Julian Pieluch.

Many thanks to all.

— The Youth.

WHY?

(Contributed by Helen Ciz)

What did one casket say to the other?
— Is that you coffin?

What did one toe say to the other?
— Watch your step, there are a couple of heels following us.

What did one wall say to the other?
— I'll meet you at the corner.

What did one eye say to the other?
— There's a scent between us.

What did one rose say to the other?
— Hi, Bud!

What did one duck say to the other?
— No wise quacks from you!

What did the river say to the stream?
— Hi, Squirt!

What did one Chinaman say to the other?
— You're right — I'm Wong.

What did one strawberry say to the other?
— Heaven preserve us, we're in a jam.

What did the doughnut say to the pie?
— If I had your crust, I'd get out of this hole.

What did the ocean say to the iceberg?
— Nothing — he just waved.

Sign on church door in country: "If Your Knees Knock, Kneel on Them."

Church and Youth

By Lillian Steblyk

The church, in the eyes of hundreds of 14-20 year olds, is today on trial for its life. It appears that the phraseology of the Christian doctrine is not understood by many of the young people of this generation. There are religious instincts and desires in our young men and women which do not find full expression through the church ordinance today. If churches would concentrate on their likenesses instead of differences, religion would have more influence in our lives. Youngsters often stay with their church and enjoy such affiliation almost entirely because of their parents' example.

Many believe they can lead a good life without going to church. They do believe in God, but their spiritual interests are somewhat side-tracked in today's crowded life. They do not lack faith in God, but do lack the understanding of God and faith in themselves.

Youth must be given back this faith and understanding. The parish priest is the key factor here. He must have a personal interest in the young people so that they could feel they may talk to him about things they find difficult to believe or understand. They do not only desire the social and cultural activities from this organization but want something more important from the church, something the school, play-field and even the home cannot give them. This is spiritual fulfillment. They don't readily appreciate sermons that seem thousands of miles away from their own problems and worries.

Parish hall activities are fine as long as young people go to church because faith and worship are vital to them and not because of the social events.

Could something be done about bringing these youngsters closer to the church? Would these suggestions help? — Invite University classes to our meetings — have missions more often — summer camps in connection with the church — consultations hours where younger and older people may have discussions — etc.

Here again, the parish priest is the key factor. But how can the frequently overworked church head do this? We need

Wolansky Mr. Joseph Apr.47
10813 - 111 Ave.
City

adult workers with personality and magnetism as well as principles and ideals to assist our clergy. Too often however, these people are too busy elsewhere to spend time and effort with adolescents. Yet only in this way will we have fewer breakdowns, divorces, delinquents and misfits, simply because there will be fewer unbelievers.

Life Is Like This

Editor's Note: The following is a letter in reply to a request for the payment of an outstanding bill:

Dear Sirs:-

In reply to your recent, and more recent requests, to send you a cheque, I wish to inform you that the present shattered conditions of my bank account makes it impossible for me to take your requests seriously. My present financial condition is due to the effect of Dominion Laws, Provincial Laws, Municipal Laws, Corporation Laws, Liquor Laws, By-Laws, Brother-in-Laws, Sister-in-Laws, Mother-in-Laws, and out-Laws — all of which have been foisted on an unsuspected public.

Through these Laws, I am compelled to pay a business tax, sales tax, school tax, water tax, excess tax, auto tax, hydro tax, income tax, radio tax, and syntax! In addition to these irritating taxes, I am forced by the strong arm of the law to get a permit for this thing and that thing. I am required to get a business license, a city license, a provincial license, a motor license — not to mention my marriage license.

I am requested and required to contribute to every society and organization which inventive genius of man is capable of bringing into life; to the Society of St. Jean Baptise, the Women's Relief, the Near East Relief, the Unemployment Relief, and the Gold Diggers' Home; also every hospital and every charitable institution in the city, the Red Cross, the Black Cross, the Green Cross, the Purple Cross, the Flaming Cross, and the double cross.

For my own safety I am required to carry life insurance, liability insurance, property insurance, rent insurance, compensation insurance, accident insurance, collision insurance, rain insurance, hail insurance and business insurance.

The government has so governed my business that it is no easy matter for me to find out who owns it. I am inspected, expected, introspected, disrespected, examined, re-examined, informed, required, summoned, fined, commanded, and compelled, until all that I know is that I am supposed to provide inexhaustible supply of money for every known need, desire, or hope of the human race and simply because I refuse to donate to each and all and go out and beg, or borrow, or steal money to give away, I am cussed, discussed, boycotted, talked to, talked about, lied to, lied about, held up, held down, until I am nearly ruined.

I can tell you honestly that failing a miracle, you won't be paid just now, and the only reason I am holding on to life at all is simply to see what the .... is coming next.

(Contributed by Miss Helen Harmider of Daysland, Alberta).

(Origin unknown).

"YOUTH" FRIENDS

We are glad to announce the names of some new Youth friends, who have shown their interest and good will regarding the Youth magazine by recruiting new readers for it. Many thanks for their good work.

Rev. I. Procentij, Edmonton 5
Mr. J. Pieluch; Toronto, Ont. 5
Rev. B. Sloboda; Winnipeg, Man. 4
Rev. J. Slota; Edmonton, Alberta 3
Miss K. Charanduk; Ituna, Sask. 2
Mrs. J. P. Dobko; Vancouver, B. C. 2
Mrs. M. Samoil; Lavoy, Alberta 1
Mrs. A. Bilovus; Van Dyke, Michigan 1
Mr. J. Nowosad; Winnipeg, Man. 1

Reminders to all U. C. Y. Clubs:

Have you fulfilled these obligations?

Sent in a list of your members to your Provincial Secretary.

Sent in 40% of your fees to your Provincial Secretary.

Sent in 10% of revenue received from other sources to your Provincial Secretary.

A young man went to get married, and on being asked his name, said it was either Peter or Paul.

"Explain yourself," said the clergyman.

"Well, your reverence, myself and my twin brother were christened together, and on the way home from church one of us died. If Peter died, I am Paul; but if Paul died, I am Peter."

A Hebrew proprietor of a small store, to the surprise of his brethren, suddenly decorated his window with a gorgeous, new blind.

"Nice blind of yours, Isaac," said his neighbor.

"Yes, Aaron."

"Who paid for it, Isaac?"

"The customers paid for it, Aaron."

"What, the customers paid for it, Isaac?"

"Yes, Aaron. I put a little box on my counter and marked on it: 'For the blind.' And they paid for it."

Please look at the date on back cover by your address. It shows when your subscription expires. If it is to expire soon, please renew it!